

[Gert Petersen.]

intet-parti. Den militærafrustning af Danmark, som vi anser for en helt logisk følge af vort lands beliggenhed og natur, af den våbentekniske udvikling og det internationale magtforhold — også de muligheder for afspænding, der ligger i Europa i øjeblikket — er for os et afgørende mål; men hvis vi for alvor kan komme det mål nærmere, er vi da interesseret i at tale med, selv om vi ikke ville få målet realiseret fuldt ud på én gang.

Så måtte man bl. a. tale med os om de tre punkter, jeg netop har nævnt: afvikling af de farligste NATO-bindinger, en erklæring om, at det danske territorium er et atomvåbenfrit område for bestandig, afskaffelse af alt, hvad der strider mod denne erklæring, og en meget kraftig reduktion af de militære udgifter. Sådanne skridt henimod frigørelse af alliancebindingerne og en kraftig reduktion af militæret kunne ledsages af en virkelig sikkerhedspolitik, som ikke har noget med NATO at gøre, men som især vil sigte på et tæt samarbejde med de små og mellemstore nationer og en energisk indsats for at løse problemerne omkring den europæiske sikkerhedskonference og nedbrydningen af begge de europæiske bloksystemer. Noget er gjort, det skal jeg erkende, men der kan gøres meget mere, og jeg tror især, der kan gøres meget mere, hvis vi ikke skal lade os hypnotisere af en vis blokdisciplin, som den kommer til udtryk i de begrænsninger, NATO-ministerrådets communicueer lægger på os gang på gang.

En ny sikkerhedspolitik ville også tage sigte på styrkelse af De Forenede Nationer ikke i ord, men i handling, og her tænker jeg bl. a. på et tilbud om at stille en ganske betydelig militær eller politimæssig styrke til rådighed for FN.

De betragtninger, jeg her har gjort gældende, skyldes ikke, at jeg personlig i og for sig er pacifist, men de skyldes, at de omstændigheder, hvori Danmark befinder sig, den teknologiske situation, vi befinder os i, gør det umuligt at forsvare dette land militært. Jeg vil gerne være med til at stille

noget til rådighed for De Forenede Nationer, styrke De Forenede Nationer, det har socialistisk folkeparti også vist vilje til ved tidligere afstemninger her i salen. Forudsætningen er naturligvis, at en sådan dansk indsats ikke identificeres med nogen blokpolitik.

De betragtninger, jeg her har fremsat, vil nok forekomme negative over for de fremsatte lovforslag, og det er jo ikke med urette. Selv om forslagene måske, hvis de gennemføres, vil gøre militærtjenesten lidt mere udholdelig — det tror jeg egentlig nok — så gør de ikke militærtjenesten mere meningsfyldt eller rationel, og man trasker videre i traditionelle fodspor. Nogen virkelig nytænkning er der ikke tale om, ej heller nogen interesse for andre forsvarsformer end den rent militære. Men det kommer nok. Flere og flere mennesker spørger sig selv med gamle Hørup: hvad skal det nytte? Og færre og færre er i stand til at give et forstandigt svar på det.

K. Helveg Petersen: Jeg skal ikke blande mig i den egentlige debat om en nyordning af forsvarret, men ønsker blot at gøre et par enkelte bemærkninger af sikkerhedspolitisk karakter.

Der er for stor en tilbøjelighed til at sætte lighedstegn imellem sikkerhedspolitik og forsvarspolitik. Hvis man skulle måle graden af sikkerhed på militærudgifternes størrelse, ville jorden være et meget sikkert sted at være på. Der ofres vel 1.500 milliarder kr. på rustningsformål kloden over, og intet tyder på standsning. Man fortsætter ad de gamle stier, og samtidig med at det sker, indløber der det ene faresignal efter det andet, den ene advarsel efter den anden fra videnskabsmænd, der beskæftiger sig med udplyndring af jordens ressourcer, forureningen, befolkningsekspllosionen og udviklingslandenes problemer. Og der er samstemmighed i, hvad de siger, der er enighed om, at hvis der ikke sker en fundamental ændring i den måde, hvorpå vi arbejder med disse spørgsmål, så er katastrofer uundgåelige.